

Piatok 21. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 21. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: pripraviť
sa na svätú Omšu; udržiavať
horiacu lampu; adorovať, aby
sme spoznali ženícha.

30.08.2024

V MNOHÝCH ľudských činnostiach je
príprava základným aspektom.

Napríklad v športe závisí výkon v
zápase do veľkej miery od tréningu a
hodín strávených zdokonaľovaním
techniky. Ale aj úspech niektorých

spoločenských stretnutí, ako je napríklad pozvanie priateľov na jedlo do vlastného domu, závisí do veľkej miery od toho, ako sa pripravíme. Vo všeobecnosti možno povedať, že čas a predovšetkým záujem, ktorý venujeme organizovaniu určitých akcií, svedčí o tom, akú hodnotu tejto činnosti prikladáme. Čím je stretnutie dôležitejšie, tým viac sa na tento okamih pripravujeme, aj keby to malo byť len našimi myšlienkami a pozornosťou. Zároveň je našou skúsenosťou, že dobrá príprava vždy prináša uspokojenie: keď hráme hru alebo si užívame chvíle s milovanou osobou, ktorú sme dlho nevideli, ak sme sa dobre pripravili, užijeme si ich naplno.

Neexistuje dôležitejšia činnosť alebo stretnutie ako svätá Omša, pretože v nej skutočne prežívame Kristovu smrť a zmŕtvychvstanie a prijímame jeho telo ako pokrm. Preto by sme

mohli vyvodiť, že žiadna príprava nie je taká hodnotná ako účasť na obete oltára. Všetko, čo môžeme urobiť, aby sme sa čo najlepšie pripravili na oslavu diela vykúpenia, nedosahuje úroveň veľkého tajomstva Božej lásky k nám, tej svadby, na ktorej sme ako panny v podobenstve pozvaní zúčastniť sa a tešiť sa z nej: „Vtedy sa nebeské kráľovstvo bude podobať desiatim pannám, ktoré si vzali lampy a vyšli naproti ženíchovi“ (Mt 25, 1).

Svätý Josemaría, ktorý považoval svätú Omšu za stredobod a koreň svojho života, nás pozval k hlbkej príprave slovami plnými poézie: „Eucharistia bola ustanovená v noci, ako príprava na ráno Zmŕtvychvstania. Aj my sa musíme vo svojom živote pripravovať na tento úsvit. Musíme sa zbaviť všetkého, čo je už opotrebované, škodlivé a neužitočné — znechutenie, pochybnosti, smútok, zbabelosť —

toto všetko musíme od seba odhodiť. Najsvätejšia Eucharistia prináša do života Božích detí božskú novosť, a my na ňu musíme odpovedať *in novitate sensus* (Porov. Rim 12, 2), obnovou celého nášho zmýšľania i konania. Bol nám daný nový zdroj energie, mocný koreň zaštepený do Pána. Nemôžeme sa viac vracieť k starému kvasu, keď už raz máme Chlieb dneška i zajtrajška“^[1].

.....

PODOBENSTVO hovorí, že päť panien „bolo nerozumných a päť múdrych. Nerozumné si vzali lampy, ale olej si so sebou nevzali. Múdre si vzali s lampami aj olej do nádob. Keď ženích neprichádzal, všetkým sa začalo driemať a zaspali. O polnoci sa strhol krik: *Ženích prichádza, vyjdite mu v ústrety!*“ (Mt 25, 2-6). Hoci sa toto podobenstvo týka najmä nášho posledného objatia s Pánom po smrti,

môžeme ho aplikovať aj na naše stretnutie s Kristom v Eucharistii. Pravdepodobne sa nám už stalo, že sme sa počas svätej Omše cítili rozptýlení alebo slabí; hoci vieme, že sme na posvätnom mieste, kde môžeme vstúpiť do láskyplného dialógu s Najsvätejšou Trojicou, naša predstavivosť je odviazaná. Možno si v takých chvíľach myslíme, že sme ako tie panny, ktoré pri očakávaní príchodu ženícha spali.

Účasť na svätej Omši nie je intelektuálnym cvičením, pri ktorom nás zaujíma len sústredenie pred každým gestom a slovom kňaza. Pozornosť venovaná bohatstvu modlitieb a rôznym liturgickým gestám je skôr ako dvere, ktoré nás majú uviesť do Božieho tajomstva, ktoré sa za nimi skrýva. Preto základnou otázkou, aby sme dokázali „žiť svätú Omšu“^[2], ako hovorieval svätý Josemaría, je, či máme pri sebe olej, ktorý nám aj vo chvíľach

najväčšej únavy či rozptýlenia umožňuje rozpoznať v noci nášho srdca tvár Krista, ktorý vo svätej Omši dáva svoj život, aby ma zachránil. Zakladateľ Opus Dei sa vlastne vyjadril, že aj predmet našej roztržitosti – ľudia, starosti atď. – môžeme zanechať v Božích rukách^[3].

„Podmienkou pripravenosti na stretnutie s Pánom je nielen viera, ale aj kresťanský život bohatý na lásku a lásku k blížnemu. Ak sa necháme viesť tým, čo sa nám zdá najpohodlnejšie, sledovaním vlastných záujmov, náš život sa stáva neplodným, neschopným dávať život iným a nenahromadíme si žiadnu zásobu oleja do lampy našej viery; a tá lampa – viera – zhasne vo chvíli príchodu Pána alebo ešte skôr“^[4].

Najlepšou vnútornou prípravou na hlboké pochopenie a prežívanie svätej Omše je život lásky, pretože práve tú slávime v Eucharistii: nekonečnú lásku Ježiša, ktorý bol

pripravený dať svoj život za každého z nás.

UPROSTRED NOCI počuli panny hlas, ktorý ich prebudil z hlbokého spánku: „Ženích prichádza, vyjdite mu v ústrety“ (Mt 25, 6). Všetky sa teda pustili do prípravy svojich lúč. Keďže však nerozumné ženy neprinesli dostatok oleja a nebolo ho dosť pre všetky, museli sa vydať na cestu a kúpiť ho. Kým boli preč, „prišiel ženích a tie, čo boli pripravené, vošli s ním na svadobnú hostinu a dvere sa zavreli“ (Mt 25, 10). Keď po niekoľkých minútach prišli rozrušené a oneskorené dievčatá, stretli sa s dôrazným *nie* zo strany ženícha: „Veru, hovorím vám: Nepoznám vás“ (Mt 25, 12).

Aby sme sa mohli zúčastniť svätej Omše a uvedomiť si veľkosť

tajomstva, ktoré slávime, musíme najprv hlboko poznať Pána. Aby nám Ježiš nepovedal niečo podobné, čo povedal ženích nerozumným pannám: „Veru, hovorím vám: Nepoznám vás“ (Mt 25, 12). Poznanie medzi dvoma ľuďmi, ktorí sa milujú, sa neredukuje na obyčajné hromadenie biografických údajov, ani na viac či menej sporadické stretnutia. Je to postoj srdca, ktorý nás postupne vedie k tomu, aby sme vstúpili do pocitov a myšlienok druhého človeka. Práve preto je taká dôležitá eucharistická adorácia, prostredníctvom ktorej pripravujeme svoje srdce na rozpoznanie Pána, ktorý nás navštevuje pri každej svätej Omši. Prežiť eucharistické slávenie „nám pomáha, uvádza nás do adorácie pred eucharistickým Pánom vo svätostánku“^[5].

Podobne ako ženích v podobenstve, „v Eucharistii nám Boží Syn prichádza v ústrety a chce sa s nami

spojiť; eucharistická adorácia je len samozrejmým pokračovaním eucharistického slávenia, ktoré je samo osebe najväčším úkonom adorácie Cirkvi“^[6]. Eucharistická adorácia mimo Omše nás teda učí adorovať Pána počas Omše, to znamená túžiť zjednotiť sa s ním prostredníctvom prijímania, zväčšovať náš hlad po ňom. V skutočnosti „prijímať Eucharistiu znamená adorovať toho, ktorého prijímame“^[7]. Môžeme prosiť Máriu, rozvážnu Pannu a eucharistickú ženu, aby nám pomohla pripraviť sa na každú svätú Omšu tak, ako sa ona pripravovala na prijatie svojho Syna. A ak sa niekedy zdá, že olej v našej lampe dochádza a hrozí, že malý plamienok zhasne, nech nám dá trochu svojho, ktorý nikdy nedochádza a ktorý dáva so svojou materinskou štedrosťou.

[1] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 155.

[2] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 88.

[3] Porov. Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 21-II-1971.

[4] František, *Anjel Pána*, 12-11-2017.

[5] František, *Posolstvo k Národnému eucharistickému kongresu v Nemecku*, 30-V-2013.

[6] Benedikt XVI, *Sacramentum caritatis*, bod 66.

[7] *Ibid.*